

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 689/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. novembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], pre namietané porušenie jeho základného práva nebyť mučený ani podrobený neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu vyplývajúceho z čl. 3 a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 16 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tost 37/2013 z 10. júla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. októbra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], pre namietané porušenie jeho základného práva nebyť mučený ani podrobený neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu vyplývajúceho z čl. 3 a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 16 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tost 37/2013 z 10. júla 2014.

Sťažnosť nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom podľa § 20, § 50 a § 53 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Z predloženej sťažnosti vyplýva, že *„Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 Tost 37/2013 zo dňa 10. júla 2014 bolo vyhlásené dňa 10. júla 2014 na neverejnom zasadnutí Najvyššieho súdu SR a tohto dňa - 10. júla 2014 aj nadobudlo právoplatnosť. Toto rozhodnutie najvyššieho súdu bolo vydané po tom, ako bolo pôvodné rozhodnutie najvyššieho súdu zrušené a vrátené na opätovné konanie ústavným súdom. Najvyšší súd v tomto prípade uznesením zo dňa 10. júla 2014 nerešpektoval názor vyslovený ústavným súdom v náleze zo dňa 02. októbra 2013, čím porušil svoju zákonnú povinnosť vyjadrenú tak v § 135 ods. 1, veta druhá zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, ako aj*

v § 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov. Dňa 14. júla 2014 sme navyše doručili najvyššiemu súdu písomnú žiadosť o umožnenie nahliadnuť do spisu (sp. zn. 6 Tost 37/2013), na ktorú nám nebola dva týždne poskytnutá žiadna odpoveď, preto sme dňa 30. júla 2014 zaslali súdu urgenciu v danej veci, ktorú nasledovala ďalšia urgencia zo dňa 06. augusta 2014, keďže dovedy nám stále nebolo zaslané akékoľvek vyjadrenie (či už zamietavé alebo povoľujúce) k našej žiadosti. Dňa 06. augusta 2014 nám bola len telefonicky poskytnutá informácia o tom, že predmetný spis bol 05. augusta 2014 vyexpedovaný na Krajský súd v Trnave, kde môžeme žiadať o nahliadnutie. Keďže tento postup sa nám javí byť nanajvýš neštandardný, podali sme dňa 14. augusta 2014 na najvyššom súde sťažnosť na neštandardný postup senátu a jeho predsedu, ktorý v danej veci rozhodoval. Avšak do dnešného dňa (22. októbra 2014) nám zo súdu nebola doručená žiadna odpoveď alebo akékoľvek vyjadrenie k našej sťažnosti.

Konanie ministra spravodlivosti je pre sťažovateľa nepredvídateľné, čo do merita aj času, a keďže voči rozhodnutiu ministra, nie je žiadny riadny opravný prostriedok, ako ani už voči vydanému rozhodnutiu najvyššieho súdu, sťažovateľ pre účinnú a včasnú ochranu podáva ústavnú sťažnosť s odkladom na vykonanie rozhodnutia najvyššieho súdu v tomto čase.

Sťažovateľ si súčasne uvedomuje, že má predbežnú ochranu zo strany ESLP - ale s ohľadom na situáciu z minulosti v analogickom všeobecne známom prípade Mustaphu Labsiho, kedy bola daná osoba vydaná do Alžírsku napriek predbežnému opatreniu ESLP, považujeme za nevyhnutné, aby pre náležitú ochranu sťažovateľa bolo vydané rozhodnutie ústavného súdu o odklade vykonateľnosti napádaného rozhodnutia...

Tento prípad je prípad sťažovateľa, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky už raz rozhodol uznesením (sp. zn. 6 Tost 19/2012) zo dňa 12. júna 2012, pričom toto rozhodnutie bolo zrušené nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. III. ÚS 388/2012) zo dňa 02. októbra 2013. S ohľadom na predchádzajúci nález, kedy ústavný súd preskúmal rozhodnutie najvyššieho súdu, je zrejmé, že podmienky sú splnené, pretože situácia je analogická. V prípade nutnosti, v podrobnostiach ďalšej obširnej

argumentácie odkazujeme na predchádzajúcu ústavnú sťažnosť v spise vedenom na ústavnom súde pod sp.zn. III. ÚS 388/2012.“.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa nebyť mučený ani podrobený krutému, neludskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu vyplývajúce z čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 16 ods. 2 Ústavy SR a právo na spravodlivý proces zaobchádzaniu vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tost 37/2013 zo dňa 10. júla 2014 o prípustnosti vydania [REDAKOVANÉ] porušené bolo.

2. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6 Tost 37/2013 zo dňa 10. júla 2014 o prípustnosti vydania [REDAKOVANÉ] do [REDAKOVANÉ] sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Uplatnenie právomocí ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych a vecných náležitostí návrhu na začatie konania či už predpokladaných ústavou (čl. 127 ods. 1 ústavy), ale cez splnomocnenie (čl. 140 ústavy) aj zákonných náležitostí uvedených v § 20 a § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde.

V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ alebo jeho zástupca.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie základných práv alebo slobôd, ktoré sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody, a tiež označenie, proti komu sťažnosť smeruje.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústava v čl. 127 ods. 1 predpokladá podanie sťažnosti fyzickou alebo právnickou osobou, ktorá namieta porušenie svojich práv a slobôd právoplatným opatrením, rozhodnutím alebo iným zásahom, ak vo veci nerozhoduje iný súd.

Úmysel sťažovateľa podať sťažnosť na postup orgánu verejnej moci alebo súdu vyplýva z jeho osobnej angažovanosti na predloženie návrhu a jeho prípravu a táto sa preukazuje podpisom sťažovateľa na sťažnosti (alebo jeho zástupcom, napr. na maloletých a iné) a tiež aj podpisom plnej moci sťažovateľom, resp. jeho zástupcom smerujúcej

k advokátovi na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, čím potvrdzuje aj svoju vôľu stotožniť sa s konaním svojho obhajcu pred ústavným súdom.

Ústavný súd stabilne judikuje, že povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahrádzal úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09).

Predložená sťažnosť neobsahuje žiadne dôkazy o tom, že ide o prejav vôle sťažovateľa, a obsahuje len podpisy jeho právnej zástupkyne, ktorá však neprevzala ani plnú moc na zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom. Nepredložila ani právoplatné rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľa.

Na nepreukázanie hodnoverného prejavu vôle sťažovateľa nie je zrejmé, či sa tento dožaduje aj petitu uvedeného v sťažnosti alebo tohto sa dožaduje len právna zástupkyňa, ktorá petit podpísala.

V časti sťažnosti namieta, že všeobecné súdy neumožnili prístup k spisu sťažovateľa. Nepreukázala prílohu k sťažnosti, ako oficiálne reagovala na postup súdu, či využila možnosť sťažnosti podanej predsedovi príslušného súdu.

Keďže nebolo predložené právoplatné rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorého neústavnosť sa namieta, ústavný súd nemohol ani zistiť, či bola podaná sťažnosť včas, keď podľa informácie uvedenej v sťažnosti mal súd rozhodnúť už 10. júla 2014, t. j. skôr, ako

predpokladá zákon v lehote na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy fyzickou osobou.

Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde a ktoré nemôže ústavný súd vlastnou činnosťou odstrániť, musel ústavný súd sťažnosť odmietnuť pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku nezaoberal sa už ústavný súd ďalšími návrhmi formulovanými v sťažnosti a jej petite, pretože tieto sa viažu na konanie vo veci samej.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Keďže ďalšie návrhy sťažovateľa, resp. jeho právnej zástupkyne, sa viažu na rozhodnutia v merite veci, bolo bez právneho významu sa s nimi zaoberať v tomto štádiu konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2014